

Ο Μ Ι Λ Ι Α
ΤΗΣ Α.Θ.ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΟΣ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
κ.κ. Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Υ
ΜΕΤΑ ΤΟ ΠΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ
ΕΝ ΤΩ ΙΕΡΩ ΝΑΩ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΛΣΙΓΚΙΟΥ
(12 Σεπτεμβρίου 2013)

* * *

Ἱερώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Καρελίας καί πάσης Φιλλανδίας κύριε Λέων,
προσφιλέστατε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ καί συλλειτουργέ,
Ἱερώτατοι καί Θεοφιλέστατοι ἅγιοι ἀδελφοί καί συλλειτουργοί,
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

«Ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν, ἐνώπιος ἐνώπιῳ, ὡς τις λαλήσει
πρὸς τὸν ἑαυτοῦ φίλον» (Ἐξόδ. λγ', 11).

Καί ἡμεῖς εὐρισκόμενοι σήμερον ἐνώπιος ἐνώπιῳ, ἢ κατὰ
Κωνσταντινούπολιν Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία, τό
Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, καί ἡ καλλιέλαιος αὐτῆς ἐν Φιλλανδία
τοπική Αὐτόνομος Ὁρθόδοξος, ἀπευθυνόμεθα, ὁμιλοῦμεν καί
λαλοῦμεν πρὸς ὑμᾶς, ἀδελφοί καί τέκνα, ὡς φίλοι πρὸς φίλους, ὡς
οἰκεῖοι πρὸς οἰκεῖους, ὡς ἀδελφοί πρὸς ἀδελφούς, κατ' ἀναλογίαν ὡς ὁ
παντοκράτωρ Κύριος πρὸς τὸν Θεόπτην Μωϋσῆν.

Εἶναι γνωστή ἡ ρῆσις τοῦ Κυρίου, ὅτι «ὑμᾶς δέ εἶρηκα φίλους,
ὅτι πάντα ὅσα ἐδόθη μοι ὑπὸ τοῦ Πατρός μου ἐγνώρισα ὑμῖν» (Ἰωάν. ιε'
15). Καί τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἀπευθύνεται τήν στιγμήν
ταύτην, ἐνενήκοντα ἔτη μετὰ τήν ἀπονομήν τῆ προσφιλεστάτη ἡμῖν
Ὁρθόδοξω Ἐκκλησίᾳ τῆς Φιλλανδίας τοῦ αὐτονόμου καθεστῶτος, ὡς
φίλος πρὸς τήν φίλην αὐτοῦ, τήν σάρκα ἐκ τῆς σαρκός του, τό ὅστοῦν
ἐκ τῶν ὀστέων του, πρὸς τήν ὁποίαν παρέχει καί γνωρίζει καί δίδει
πάντα ὅσα εἶχε καί ἔχει καί κρατεῖ ὡς «κόρην ὀφθαλμοῦ»: τήν
Ὁρθόδοξον πίστιν καί μαρτυρίαν, τήν ἀκραιφνή παράδοσιν, τό
ὀρθόδοξον ἦθος καί ἔθος, τήν αὐτοδιοίκησιν, τό αὐτόνομον καθεστῶς.
Δηλαδή πάσας τάς πνευματικὰς ἀξίας, διότι ἡ ὑμετέρα Ἐκκλησία καί ὁ
λαός αὐτῆς «εὗρετε χάριν ἐνώπιον αὐτοῦ» (πρβλ. Ἐξοδ. λγ', 17), τοῦ
Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου. Καί παρέδωκε τοῦτο πρὸς φύλαξιν ὄχι

μόνον τάς ἀξίας αὐτάς, ἀλλά καθ ὅλον τοῦτο τό μακρόν περίπου αἰώνος διάστημα «οὐκ ἐπαύσατο μεριμνᾶν» ὑπέρ ὑμῶν τῶν Ὁρθοδόξων Φιλλανδῶν διά τῆς προσευχῆς καί τῆς ἐκτενοῦς δεήσεως, διά τῆς ἐφ' ὑμᾶς ἀσκήσεως κανονικῆς καί ἐκκλησιαστικῆς ἐποπτείας, διά τῆς στηρίξεως τοῦ ἔργου τῶν ποιμένων ὑμῶν, διά τῆς ἀνταποκρίσεως ἐν σοφίᾳ καί διά τῆς πείρας αἰώνων εἰς τὰ αἰτήματα τῆς Ἐκκλησίας Φιλλανδίας, τὰ ἀποβλέποντα εἰς τήν ἐνότητα, εἰς τήν κατά Θεόν εὐημερίαν, πρόοδον καί αὔξησιν, διά νά ἴστασθε οἱ Ὁρθόδοξοι Φιλλανδοί πάντοτε ἐπί τήν Πέτραν, τόν Χριστόν, ὥστε οὔτε ἄνεμοι, οὔτε θύελλαι, οὔτε καταποντισμοί, οὔτε τι τῶν ἐπιγείων καί τῶν ἀερίων, ὀρατῶν καί ἀοράτων, νά δύνανται νά σᾶς κλονίσουν, διότι εἶσθε τεθεμελιωμένοι ἐπί τῶν σταθερῶν θεμελίων τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καί τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Ὡς ὁ μέγας Θεόπτης Μωϋσῆς ὕψωσε τόν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὥστε νά τόν βλέπη καί νά μή παρεκκλίνῃ τῆς πίστεως εἰς τόν Θεόν ὁ παλαιός Ἰσραήλ, οὕτω καί ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Κύριος ἡμῶν, ὑψώθη ἐπί τοῦ Σταυροῦ, ὥστε ἡμεῖς οἱ πιστοί, κινούμενοι διά τῆς ἀνθρωπίνης ιδιότητός μας ἐν μέσῳ ἑνός κόσμου ὕλης καί δεισιδαιμονίας, ἐντός τοῦ ὁποίου ἐπικρατεῖ ἡ ἐμπάθεια ἀντί τῆς ἀπαθείας, τό μῖσος ἀντί τῆς ἀγάπης, ὅπου παρεμβάλλεται τό ἄδικον τῶν ἀνθρώπων εἰς τήν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, ἐπί καταπιέσει πάντοτε τοῦ θεωρουμένου ἀδυνάτου, καθορῶντες ὑψούμενον τό σημεῖον τοῦ Σταυροῦ νά ἔχωμεν μίαν β ε β α ι ὀ - τ η τ α, ὅτι ὁ σταυρός εἶναι δ ὕ ν α μ ι ς, εἶναι Θεοῦ σ ο φ ί α, εἶναι τό ὅπερ δέν εἶναι ὁ σαρκικός ἀνθρώπος, εἶναι «Θεός πάσχων» καί ὁδηγεῖ εἰς τήν ἀπάθειαν τῆς Ἀναστάσεως.

Ὁ Απόστολος Παῦλος εἰς τήν ἀναγνωσθεῖσαν σήμερον περικοπὴν ἀπό τήν πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολήν του, προσκαλεῖ τοὺς πιστοὺς καί τάς Ἐκκλησίας των νά «καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τήν ἐνότητα τῆς πίστεως καί τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. δ' 13-14). Τοῦτο δέ διά νά μή μένωμεν νήπιοι «κλυδωνιζόμενοι καί περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ διδασκαλίας».

Διαπιστοῦμεν δέ εἰς τοὺς Παυλικούς τούτους λόγους τήν σταυρικὴν ἐν πολλοῖς πορείαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀυτόνομου Ἐκκλησίας τῆς Φιλλανδίας, ἡ ὁποία ἤδη ηὔξηθη εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον

ήλικίας του πληρώματος του Χριστού κατά τὰ ἐνενήκοντα αὐτὰ ἔτη, ἀλλά διήλθε διά πολλῶν γνωστῶν πειρασμικῶν καταστάσεων.

Χαιρόμεθα δέ ἰδιαίτερος σήμερον, διότι συμπροσευχομένη μαζί μας εὐρίσκεται ἡ νέα γενεά, τὰ «νήπια» τρόπον τινά τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς, τὰ ὁποῖα ἡ σύγχρονος ἐποχή ἐπιχειρεῖ καί εἶναι δυνατόν νά περιφέρῃ εἰς πάντα ἄνεμον τῆς διδασκαλίας καί τῆς κυβείας τῶν ἀνθρώπων.

Ἀγαπητοί μας νέοι,

Πολλοί ἀπό σᾶς θά κληθῆτε νά ἀναλάβητε ὑπευθύνους θέσεις εἰς τό κοινωνικόν γίνεσθαι τῆς εὐρωπαϊκῆς αὐτῆς χώρας τῆς Φιλλανδίας καί εὐρύτερον παγκοσμίως. Ἄλλοι θά κληθῆτε νά διακονήσητε τὴν Ἐκκλησίαν σας ἱερατικῶς, ὡς οἱ φοιτηταί τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς τοῦ Joensuu. Εἶναι, λοιπόν, ἀπαραίτητον νά φροντίσητε διά τὴν πνευματικὴν κατάρτισίν σας, καθὼς καί ἡ Ἐκκλησία σας καί ὁ Ἱερώτατος Ἀρχιεπίσκοπός σας μεριμνοῦν περὶ τούτου. Πρέπει, λοιπόν, νά πολιτεύησθε ἀξίως τῆς μεγάλης αὐτῆς κλήσεως συνειδητοποιοῦντες τὴν ἀ - π ο σ τ ο λ ῆ ν διά τὴν ὁποῖαν σᾶς ἐτοιμάζει ὁ Κύριος. Καί ἡ ἀποστολή αὕτη, ἡ κάθε ἀποστολή, περικλείει τὸν σταυρόν, τό μαρτύριον, ὡς ἀποδεικνύει ἡ ἀνά τούς αἰῶνας πορεία τῶν Ἀποστόλων, τῶν Ἀγίων, τῶν Μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ.

Ἀφ' ὅτου, ἄλλωστε, ὁ Κύριος καί Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἠτιμάσθη καί ἐκρεμάσθη ἐπὶ τοῦ ἀτιμωτικοῦ ξύλου, Ἐ κ κ λ η σ ί α καί Σ τ α υ ρ ό ς ἀποτελοῦν μίαν ἀδιαίρετον ἐ ν ό - τ η τ α καί ἔκτοτε εἶναι ἀδιανόητος ἡ μή σ υ μ π ο ρ ε ί α τῶν δύο μυστηρίων. Διότι ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ διά τούς Χριστιανούς τό ξύλον τῆς ζωῆς, διά τοῦ ὁποῖου κατηργήθη ὁ προαιώνιος ἐχθρός τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὁ διά τῆς παρακοῆς τῶν Πρωτοπλάστων ἐπεισελθὼν εἰς τὸν κόσμον θ ά ν α τ ο ς. Τὸν θάνατον ἐνίκησε μόνον ὁ Χριστός καί ἡ Ἐκκλησία Του, τῆς ὁποίας μόνης δέν κατισχύουν αἱ πύλαι τοῦ ᾄδου.

Θά ἐορτάσωμεν μεθαύριον, ἀδελφοί καί τέκνα, ἐν τῷ Ἱερῷ ἡμῶν Κέντρῳ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπως καί εἰς ὅλους τούς Ὁρθοδόξους Ναούς μας παγκοσμίως, τὴν Παγκόσμιον Ὑ ψ ω - σ ι ν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τοῦ σ η μ ε ί ο υ τούτου. Καί ὡς Κύριός μας ὑψώθη ἐπὶ τοῦ ξύλου, καθορῶντες καί ἡμεῖς καί βιοῦντες τό σ η μ ε ί ο ν τοῦ Σταυροῦ καλοῦμεθα νά ὑ ψ ώ μ ε θ α συνεχῶς πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὴν Χάριν καί τὴν εὐλογία. Καί ἀλλοίμονον ἂν δέν «ὑψώμεθα» συνεχῶς. Τότε πράγματι δέν θά εἶχε νόημα καί ὁ Σταυρός καί ἡ Ἐκκλησία καί αὕτη αὕτη ἡ ζωή. Θά ἦτο μία μ ω ρ ί α ἡ διάβασίς μας ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῆς.

Ἡ ἐπίγειος ζωή, ἄλλωστε, ἐκκινεῖ εἰς τὴν μήτραν τῆς μητρός μας, ὅπου γεννᾶται τὸ ἔμβρυον καὶ αὐξάνεται. Καὶ ἐπισημαίνομεν ὅτι μωρία εἶναι, ὅταν αὐξανώμεθα οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἐπιγείου ζωῆς καὶ διαμονῆς μας, μετὰ τὴν ἔξοδον «ἐκ κοιλίας μητρός», εἰς τὴν πονηρίαν, εἰς τὸ κακόν, εἰς τοὺς πειρασμικοὺς διαλογισμοὺς, εἰς τὴν ἁμαρτίαν, εἰς τὴν σκιάν καὶ τὸ νέφος. Δύναμις καὶ σοφία εἶναι ὅταν ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου ἐξελίσσεται ὡς ἐκείνη τοῦ «ἀνθρώπου Ἰησοῦ», διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς θυσίας, διὰ τῆς ἀνοχῆς τοῦ ἑτέρου καὶ διὰ τῆς ἀντοχῆς εἰς τὴν δικαιοσύνην, τὴν ὁποίαν μᾶς καλεῖ νὰ «μάθωμεν» ὁ Κύριος (πρβλ. Ἦσ. κς' 9β). Καὶ μήπως δικαιοσύνη δέν σημαίνει καὶ δέν εἶναι ὁ Σταυρός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐσταυρώθη ὁ Κύριος διὰ νὰ μᾶς «ἐξαγοράσῃ» ἐκ τῆς ἀδικίας τοῦ κόσμου τούτου; Διὰ νὰ μάθωμεν ὅμως δικαιοσύνην πρέπει νὰ σταυρώσωμεν τὸ «ἐγώ» μας, τοὺς ἐγωῖσμούς καὶ τὰ πάθη μας.

Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, Εὐλογημένοι Ὁρθόδοξοι Φιλλανδοὶ πάσης ἡλικίας, ἰδιαιτέρως τὸ αὔριον, ἀγαπημένοι μας νέοι καὶ νέαι,

«Ὁ λόγος ὁ τοῦ σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ σωζομένοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστὶ», διδάσκει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Α΄ Κορ. α', 18). Καὶ συνεχίζει «ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰμὴ ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται, καὶ γὰρ ἐγὼ τῷ κόσμῳ» (Γαλ. ζ', 14).

Ἀπώλεια, σωτηρία, καύχησις, τρία βιώματα, τὰ ὁποῖα ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπισημάνωμεν σήμερον, ἀπευθυνόμενοι μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς τὴν ἀγάπην σας. Καὶ τὰ τρία εἶναι ἰδιώματα καὶ βιώματα τοῦ σταυροῦ, τοῦ κάθε σταυροῦ, ὄχι τῆς ἐξουσίας, τῆς κάθε ἐξουσίας.

Ἀπώλεια, ὅταν ἀρνώμεθα, τὸν ἐπ' αὐτοῦ θυσιασθέντα Κύριον καὶ τὸ παράδειγμά Του, ὡς ἔπαθεν ὁ ἀγνώμων ληστής ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν ὑστάτην ὥραν τοῦ θανάτου του, τοῦ ὀλοκληρωτικοῦ δυστυχῶς, ὁρῶν μάλιστα τὰ γενόμενα, τὴν διάρρηξιν τοῦ καταπετάσματος τοῦ Ναοῦ, τὴν ἔγερσιν τῶν νεκρῶν, τὸ σκότος ἐφ' ὅλης τῆς γῆς. Μήπως καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι γύρω μας δέν ἀδυνατοῦν, κινούμενοι ἀπὸ τὸ «πάθος», νὰ ὁμολογήσουν καὶ τὴν ὑστάτην ἀκόμη στιγμὴν τὴν «πλάνην» καὶ περιορίζονται εἰς «ὑβρεῖς» καὶ «ἀδικίας» πρὸς τὸν ἕτερον, τὸν διαφωνοῦντα πρὸς τὰς ἀπόψεις των, τὸν ὁποῖον θεωροῦν «κλυδωνιζόμενον νήπιον», παρά τὰ «σημεῖα τῶν καιρῶν»;

Σωτηρία, τὸ ἀντίθετον βίωμα τῆς ἀπωλείας, εἶναι ἡ συναίσθησις

τῆς ἀνθρωπίνης παροδικότητος τῆς οἰασδήτινος ἐξουσίας ἢ χαρίσματος καί ἡ ἄρσις τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου καί ἡ ἀκολούθησις καί συμπορεία μετ' Αὐτοῦ. Ὅπως ἀκριβῶς ἔπραξεν ὁ εὐγνώμων ληστής, ὁμολογήσας, κατὰ τόν ἐπιθανάτιον ρόγχον, ὅτι ὁ «Ἄνθρωπος οὗτος οὐδέν ἄτοπον ἔπραξε» καί δι' ἑνός ἀπλοῦ καρδιακοῦ «μνήσθητι» ἐκέρδησε τήν σωτηρίαν.

Καί, τέλος, καύχησις. Καί εἶναι ἀληθές, ὅτι δέν ἔχομεν κάτι ἰδικόν μας, διά τό ὅποιον θά ἡδυνάμεθα οἱ ἄνθρωποι ὅλων τῶν ἐποχῶν νά καυχηθῶμεν. Οὐδέποτε λησμονοῦμεν, ἢ πρέπει νά λησμονῶμεν, ὅτι εἴμεθα «γῆ καί σποδός», πάροικοι καί παρεπίδημοι. Ἡ καύχησίς μας ὅμως εἶναι –καί πρέπει νά εἶναι– διά τήν ἀθάνατον ψυχὴν μας. Καύχησίς μας εἶναι, ὅταν θά ἡδυνάμεθα νά εἴπωμεν μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, «τόν δρόμον τετελέκαμεν, τήν πίστιν τετηρήκαμεν», ἐποιήσαμεν ἀγαθόν καί ἐδώκαμεν ἀγάπην εἰς τόν πάσχοντα συνάνθρωπον, ἐποιήσαμεν «ἔργα δικαιοσύνης», συνεσταυρώθημεν τῷ Χριστῷ ἐν τῇ διακονίᾳ τοῦ «κατ'εἰκόνα» Του πλασθέντος πλησίον μας, τοῦ δημιουργήματός Του.

Ἀδελφοί καί Πατέρες,

Ἐπί μίαν δισχιλιετίαν ἅπαντες οἱ πιστοί ἀκόλουθοι τοῦ Κυρίου, Ἀπόστολοι, Μάρτυρες, Ἱεράρχαι, Ὅσοιοι, νεομάρτυρες καί ἀπλοὶ χριστιανοί, ὡς κ α ὕ χ η μ α καί σ ὕ μ β ο λ ο ν τῆς δόξης τοῦ Κυρίου ἔχομεν, τιμῶμεν καί προσκυνοῦμεν τόν Σταυρόν, ὄχι ὡς μαγικόν τι «ἀλέξημα», ἀλλ' ὡς φανεροῦντα τήν λυτρωτικὴν καί ζωοποιόν θ υ σ ί α ν τοῦ ἐσταυρωμένου Χριστοῦ, τόν ἐμπραγμάτως διδάσκοντα τό ἀληθές νόημα τῆς ἐξουσίας: τήν ταπείνωσιν καί τήν προσφοράν, τὰς καί ὀδηγούσας εἰς τόν Βασιλέα τῆς δ ό ξ η ς.

Καί ἐδῶ εἰς τήν Φιλλανδίαν τοῦ Βορρᾶ, ὑψοῦται πάντοτε τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ, εἰς τοὺς τρούλλους τῶν Ὁρθοδόξων καί μή Ναῶν, εἰς τοὺς τοίχους τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτηρίων, εἰς τὰς θύρας καί τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν, τὰ ἄμφια καί τὰ ἱερά σκεύη, τὰ στήθη τῶν πιστῶν καί τῶν κληρικῶν, πᾶσα δέ Ὁρθόδοξος ἀγιαστικὴ πρᾶξις καί λατρευτικὴ σύναξις διά τῆς σφραγίδος τοῦ σημείου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐπιτελεῖται.

Ἡ καθ' ἡμᾶς Μήτηρ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀπολύτως καί διαχρονικῶς συναρμοσθεῖσα κατὰ τήν ἄχρι τῆς σήμερον ἱστορικὴν αὐτῆς πορείαν πρὸς τήν προτροπήν

τοῦ Κυρίου καί Διδασκάλου αὐτῆς, «εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθείτω μου» (Ματθ. ις', 24), καρτερικῶς αἶρει τόν σταυρόν αὐτῆς, καθημερινῶς ὑψούμενον αὐτόν καθορώσα, «ξενοδοχομένη ἐν τῷ σμικρῷ» Φαναρίῳ, μακράν πάσης γηϊνῆς ἐξουσίας, ἐν ταπεινώσει καί ἀφανείᾳ «κλώσα τόν Ἄρτον», πιστεύουσα πάντοτε ὅτι τόν Γολγοθᾶν, τόν κάθε εἶδους γολγοθᾶν, ἀκολουθεῖ ὀψέποτε, νῦν ἢ ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι, ἡ Ἀνάστασις.

Τό σταυροαναστάσιμον τοῦτο βίωμα μεταδίδει πάντοτε πρός πάντας καί πρός πᾶσαν κατεύθυνσιν διά λόγου καί ἔργων, ἰδίᾳ δέ διά τοῦ σιωπηλοῦ παραδείγματός της, καθότι ἡ νίκη εἶναι τοῦ Ἐσφαγμένου Ἀρνίου (Ἀποκ. 5,6), ὡς ἄλλωστε ἡ ἐμπειρία τῶν αἰῶνων ἀποδεικνύει καθημερινῶς.

Τόν ἴδιον αὐτό βίωμα ζωῆς καί μαρτυρίας καί οὐχί ἐξουσίας μετέδωκε καί πρό ἐνενήκοντα ἐτῶν εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καί τοὺς ὀρθοδόξους τῆς Φιλλανδίας τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον. Βίωμα οὐχί πρός ἀπώλειαν, ἀλλά πρός σωτηρίαν καί καύχησιν. Καί τό ἐλάβετε ἀδελφοί τό «τίμημα» αὐτό καί τό ἠύξησατε καί τό ἡγίασατε καί τό κατηξιώσατε, μαρτυροῦντες τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὑψούμενοι συνεχῶς ἐκ τῶν «ἀστάτων» πρός τά «ἐστῶτα καί μένοντα», ὡς ἔπραξε, πράττει καί θά συνεχίση μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰῶνων καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἀδελφοί ἡγαπημένοι καί τέκνα εὐλογημένα τῆς κατά Φιλλανδίαν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας,

Πολλάκις εἰς τήν πορείαν τοῦ ἐπιγείου βίου μας ἕκαστος δοκιμάζεται ἐάν ἐκπεποισῶς, -καί μή διά «ματαίαν δόξαν», ἐπιπολαίως φέρων τήν «κλήσιν»-, ἀκολουθῆ τό παράδειγμα τοῦ Ἐσταυρωμένου Κυρίου. Ἄλλωστε, «Χριστός ἔπαθεν ὑπέρ ἡμῶν, ἡμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν ἵνα ἐπακολουθήσωμεν τοῖς ἴχνεσιν Αὐτοῦ» (πρβλ. Α΄ Πέτρ. β', 21).

Βεβαίως, ἡ ἀνθρωπίνη ἀδυναμία, ἐν συνδυασμῷ πρός τήν «μανίαν» τοῦ πειράζοντος, ἐνίοτε κλονίζουσι τήν πίστιν καί ψύχουσι τήν ἀγάπην μας πρός τόν Κύριον καί τήν ἐλπίδα καί τήν προσδοκίαν, διό καί ἀπαραίτητος τυγχάνει ἡ ὑψωσις συνεχῶς ἐνώπιόν μας τοῦ Σταυροῦ, διά νά ὑψώμεθα συνεχῶς «μέχρι καταστήσωμεν εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ... ἀληθεύοντες δέ ἐν ἀγάπῃ αὐξήσωμεν εἰς αὐτόν τά πάντα, ὅς ἐστιν ἡ κεφαλή, ὁ Χριστός, ἐξ οὗ πᾶν τό σῶμα συναρμολογούμενον καί

συμβιβαζόμενον διά πάσης ἀφῆς τῆς ἐπιχορηγίας κατ' ἐνέργειαν ἐν μέτρῳ ἑνὸς ἑκάστου μέρους τὴν αὔξησιν τοῦ σώματος ποιεῖται εἰς οἰκοδομὴν ἑαυτοῦ ἐν ἀγάπῃ» (Ἐφεσ. 4,13-16).

Ὡς μιμηταὶ τοῦ Κυρίου καὶ πάντων τῶν ἀράντων ὑπομονητικῶς τὸν σταυρὸν Ἁγίων μας, πίπτοντες καὶ ἀνορθούμενοι καθ' ἡμέραν συνεχίζομεν τὴν πορείαν μας, αἶροντες ἕκαστος τὸν προσωπικὸν σταυρὸν τοῦ πάθους τοῦ ἡμετέρου καὶ τῶν «παθῶν» τῶν ἄλλων, ὅστις ὀδηγεῖ εἰς τὸ τέλος εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεως, ἐν τῇ βεβαιότητι ὅτι «οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς» (Ρωμ. η', 18).

Ἐκφράζοντες τὴν ἐν Κυρίῳ χαρὰν, ἀλλὰ καὶ καύχησιν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ ἡμῶν διὰ τὴν ἄχρι τοῦδε, χάριτι Θεοῦ, ὁσημέραι πρόοδον τοῦ μικροῦ μὲν ἀριθμητικῶς, μεγάλης δέ πίστεως πεπλουτισμένου, ὑπὸ τὴν συνετὴν καὶ φιλόθεον καθοδήγησιν τῆς ὑμετέρας ἀγαπητῆς Ἱερότητας, ἀδελφέ Ἀρχιεπίσκοπε Καρελίας καὶ πάσης Φιλλανδίας κύριε Λέων, Ὁρθοδόξου Φιλλανδικοῦ Λαοῦ, συγχαίρομεν ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τὴν συμπλήρωσιν ἐνενήκοντα ἐτῶν αὐτονόμου ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ μαρτυρίας καὶ πορείας, ἐν μέσῳ τῶν πολλῶν γνωστῶν μεγίστων πειρασμῶν καὶ δυσκολιῶν, ἀφ' ἑτέρου δέ μνημονεύομεν ἐν εὐγνωμοσύνῃ καρδίας τοὺς ἀοίδιμον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Μελέτιον Δ', τὸν Μεταξάκη, καὶ τοὺς εὐκλεῶς ἀρχιερατεύσαντας ἐνταῦθα ἀειμνήστους Γερμανόν, Παῦλον καὶ Ἰωάννην τοὺς Ἀρχιεπισκόπους, καί, τέλος, εὐχόμεθα ἄχρι τέλους νά ἀναδεικνύησθε, παρόντες καὶ ἐπιγενόμενοι, τέκνα φωτός καὶ ἡμέρας, καὶ ἐν εὐαγγελικῇ πολιτείᾳ καὶ συμφώνως τῷ Ὁρθοδόξῳ ἦθει καὶ πολιτείᾳ πορευόμενοι νά ἀξιωθῆτε πάντοτε τῆς σωτηρίας καὶ τῆς καυχήσεως, πρεσβείαις πάντων τῶν φιλλανδῶν Ἁγίων, «μὴ ἐπαισχυνόμενοι τῷ Σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ κἄν ἄλλος ἀποκρύπτῃ, ὑμεῖς φανερώς ἐν τῷ μετώπῳ σφραγίζόμενοι, ποιοῦντες τὸ σημεῖον τοῦτο ἐσθίοντες καὶ πίνοντες, καθήμενοι, κοιταζόμενοι, ἐξανιστάμενοι, λαλοῦντες, περιπατοῦντες, ἀπαξιαπλῶς ἐν παντί πράγματι» (πρβλ. Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, Κατήχησις δ'). Ἀμήν.